בסוד שיח
To Like

"גישתי מהר המור רוצה דווקא (בחור) מהר המור"

כפרך דברי הרב הראשי של רמת־גן, הרה"ג יעקב אריאל שליט"א, במכתב הרבנים השבטי של "יבורי שעלבים, תמוז תשס"ט:

"...בעניין המיכתב שאלים, מי המסיך את משה רבנו התשובה היא שמקב"ה המסיך אותו. זה אמיתי ובטן. אלם אנו רוצים להגדיר הלכות בכישור האנושי. מי הורים שהוך את משה רבנו ובטן, משה רבנו ריכז בהישיותו את כל תיך את משה רבנו ובטן, משה רבנו ריכז בהישיותו את כל הנכנס ישראל, ובכנה הוא היה המסיך הראשון. שכן הוא ריכז בהישיותו את כל הנתונים הנשמתיים. ומכאן שאם רוצים לומיע את המסיכה צריך ללכת בדיוק של משה רבנו ולכך גם את כל הכנסי ארץ ישראל. שכן, הרבנים יודעים, שעיקר הביהודיות נמצא בארץ. המושג ציבור קיים רק בארץ שכן משא ציבור בקיל! ולכן, הכנסי ארץ ישראל שהם הנהגה הסרכזית, ביוצר, על כל נוהגים השונים, מולידים ביוצר לחרש את המסיכה. הם בעצם הכנסי משה רבנו.

"אדגיש ויחזה להבהיר שהבינתם הזה והוא משה רבנו בעצר מה. אבל רבותיי, אין הרבה כנסים בארץ ישראל מהסוג הזה. יש כנסים מקומיאלים יותר, שפיכים לחוג מסיים. אבל כנסו שמרכז בתוכו את הסרכז של רבני ישראל שהרבו רואה את עצמו מקומיאלי למשרד אחר או למשרד אחר, אלא רואה את עצמו הורים הסרכלי שרואה את עצמו פועה לכל הנהגים של עם ישראל – זה־הכינוס הזה. והוא בבחינת "אי לוקי ורחמים לכל בשר". אינני אומר שצריך לחרש את הכי מיכה כזה. שכר לא אכשר היה. אני מרבה על הדעיון הזה לעמוד לקראת האפשרות לכנס את רבני ארץ ישראל יחד, כדי לדון בשאלות הנדחלות של השעה עם כל הילוקי דיי עות ועם כל הנתונים השונים. אבל צריך בכל זאת מסגרת משותפת. והבחיר, לציבור בארץ אין מסגרת אחרת מסגרת כזו. ומכן, אני רואה ב"יבור" את הבחינה לכך, שבאמצעות "יבור" כן הנהיה אפשרות לעשות מסגרת רשמית. ומכן אז אי אפשר בבחינה את הנרשים השונים בתוך הציבור הדתי. המיד יהיו כאלה שבודאי לא ירצו להשתתף, אבל אפשר לכנס פעות או יותר את רוב הציבור, זה בודאי שצריך להיות. ומכן אני מבקש להחלות בקיה המזרה ביותר:

"שה אומר משה לקב"ה, משה הוא הישיש עבד מסרתנה "אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם" או "ולא תהיה עדת זה בבנן אשר אין לה רישה". רבותיי מי שמסתבל היום על הציבור הדתי בארץ – זה בנן בלי רישה. כל אחד הולך בדר רבו שלו ויש אדיראולוגיים שמשרים שכן צריך להיות, שכל אחד יבחר הלכה משלו, אינה שלנו צריך לקיים, אינה מסר כות מחייבת. אין מסגרת. כל אחד הולך בדר שרצה ורצה. על־פי שיבתנו הפלי־פי שיקל רשע ולפי עד־ חיוכו. "ותורתכ" בסילים מורגיות. להלכה אחת והא מהי תכר, להלכה אחרת אחנו מתחבר. ובאשר אנו מתקרבים ליסי האכל על תחבון בית המקדש, ליסי בין המצרים, מתבטנו להתאחד על תחבון בית המקדש הזה, של אין מסגרת. שכל אחד בוחה בחה לעצמו. הרי זה בניגוד תחבון המקדש. שכן מקדש מיהות ריכוז כל המהותה במקום אחד, כמרכז אחד, מרכז הוראה אחד. המסגרתיון יאבר בלשכת הגזית במקום שהיה מכיות הסנהדרין הלי השמיר והיא נאמנה בחמה רבה לבית ומיה הר קדש של ר' ישראל יסקי מיקם הקישה בקיב שבאשקיאנה בשלישות של תורה. השניים חיים לבדם בדירה צנועה מאוד ב"שה שקיים" של יושלים. הם הסכירו לשהות את יחי השינה שלהם היושבו עמה בכל שרץ יכלו: לדידהם מרפסת הגישה אל "כיסי השבת". ביסי שיש שעד נותרו לה בעלמא ויין, היתה עשרת שם שעה ונטאת בקיבה הבשמחה את והבצות לשבת והלכה של השני היהודים המאכלסים את המדרסה והבריסים, מארחיה שאכציה ביקשי ממנה לשבת ולנוח במרשת חולין, שחי החזה בכר שכר־כלי והילך ומכר, והיא ביקשה ממנו רשות לבשם עיד קבת את רחציותה של יושלים, את השבת המתוקדשת של יושלים.

ובשבת־עדקש עצמה מי "זיין תעקסר" למראות המאוד מיוחדים במוסת הרחובות באולה – מאות־שקים – יושאל – שקראים שלא ראתה ודבמתם בקיב מקום שנודמה ולא חלמה עליהם:מכבר הילדות, שקיבים בסיקה מקיב.

קלאודיה, כך כינו אותה והיה ושכניה בבחר הפיקאני שהיה מוקאן נקי מיהודים, חלוהה, והיה האחיה. "חינוקות שבשבר". כשהיו הה בת שלוש נפסר אביה והיא נותרה עם אמה האחיה הפולה. משכ גדה למיה באפיבריטיה בקיב, ובהמשה פרטית מבאה והכה לקהילה והיהודית והשתלבה בעבודה במשרדי המוכנות היהודית. שם למיה עברית ושם. במשרדי המוכנות היהודית, חשה בחלאנה של האנטישמיות. העובדים האקיאנים הביעו לה בכל דרך אפשרית, אלא שלא הצליחו לטוף את קסמה האת נאמונה היהודית. באשר הכי מים והמנה ללמד עברית האקיאנית למדוכות הב"ח ומאוחר יותר בהקבן המשר של הרב יעקב בלייך. בכל יום נסעה מבשי מגדיה שע תיים והלך ושב שעיים חוך ועל אף המאמץ הגדול לא ויתרה על ההזדמנות שניתנה לה, להמיד את צמאונה האדיר בכל מה שקשור ליהדות והיום יהודיים. בגלל מסיימותה לאמה לא פחה את הכסף הבגלל חלוחם של אמה האחיה בה לא ביקשה להרגישה והבאה את סר מיה בעבודתה עם הרב יעקב.

כמי שנבחרה באמון הכר בצרנטיל, לקחה לשבי מספר חודשים בסרטן הלבלב, שיחני הביישות הקשיים ילים, בלשון הצמצה, הודב יעקב בלייך והחזה קיבלו חלאה להחישה לישראל.

קלאודיה, ששמה והחדי וצא הזה חיה, נחנה בשורה והעשה בך מדיון ללא וכיות שלה, והבהעבודות של שר החוס, ורב אלישלי פרד, אשפוזה בבית חולים הלחשוד לשישלים הביהנים לחולים סשנים.

ורב בלייך נפגש עם שר החוס, אבריהם פרץ, והסביר לו את מצבה של וזה והיה וביקש והעיבתו לידיד הולכים ובירושלים בקיבה, כדי שיהנה מוכיות שלה בבאלחה והביהוסה. השר הסכים ביניהיים, עברה מבית החולים למשפחת שיקם והשיהנה בקשר רוח לחעודת השלה. והבירוקרטיה והבנת. רשם מיהול האוב לוטין מרק את הלחשן לחיב אלישלי פרד ולאחר השלימים בקיב ולא עדיו והתובנים על מצבה הקשה הכי מרחב ביחידה ללא של של מחם, ביקשו להכיר לשר פרץ את השיחה עם הרב בלייך האת והבחי חצו לעשר, והשובנו של השר היתה "לא היה ולא נברא". כמובן, חזה היה לא היתה שחיבית בחיסל בניה ולא רוסיה בניה ולא בחקה לביחי רשהי. הביהר אפשר להכיר מקרה כזה שאין בעקבותיו כחיי רחזה.

ובוקר אחר בטל ישראל יידיק, אף וכא שלים בקיבו, את וזה היה וזה בכיי שלך מחם והמלחמות, והשיב אחיה על כחא בלבלים הכן נבנים עמה לשער 309 בשערי המים בירושלים. והא הסביר לשר קידות כי הן יכלות להמשין מיד משפיה אך והא לא ייבא הן הצרי כלי תשרות והחת. משראו את שר הקלי על־מיה של וזה והיה, את רשמיהיה האת מיישי בשם, בגם ליבן של השקידות בהקיר 30 רקות תשרות והחת והיה בידה של וזה והיה. והיא אמחה את שמיית כיחי היתה קבה מכחא הבלבלים חיבקה את השקידה בחים ולישמה את מעי רת הקות עם שכה היהודי, ברחק שקלאודיה, כאילו היתה זו השקידה הביחראון שלה.

מיהם הקיעה לישפי צרק, וביא תמה ושיהה בשמחה בשמיה לאיל אשר נחנה לה והיא בת 58 לשיה.

וזה היה הצרעה בשקבה בחי היהים בשבניין אנשים שלחה את חה. ארחת הקודש של יושלים ביחתה באהבה רבה את אבילה הב שם, את שבה הלב ויקרת והרוח" בשלך באה לבביות השבת שמם. ארך היהה לחחות לקבה מעל השפחת של משפחת שיקם "יחיי לים, יושלים, שבת קדש, שבת־קודש", ושחקן חיבקה בחיבון כאילו הבר הביחרן לשלחבה.

האחם אחרבי, קראי "השפחה", אל השכחי את וזה־ וזה עיה בת נריאלי ובילה קריב, בר נשפח, כמה אנחות לבריש. בריקים בבר חתם יחי כאחר בחיבים אחם בחיי מבה.

מבית הפלים הל השפחי והיא באפשה באהבה רבה לבית והיה הר קבים של ר' ישראל יסקי מיקם הקישה בקיב שבאשקיאנה בשלישות של תורה. השניים חיים לבדם בדירה צנועה מאוד ב"שה שקיים" של יושלים. הם הסכירו לשהות את יחי השינה שלהם היושבו עמה בכל שרץ יכלו: לדידהם מרפסת הגישה אל "כיסי השבת". ביסי שיש שעד נותרו לה בעלמא ויין, היתה עשרת שם שעה ונטאת בקיבה הבשמחה את והבצות לשבת והלכה של השני היהודים המאכלסים את המדרסה והבריסים, מארחיה שאכציה ביקשי ממנה לשבת ולנוח במרשת חולין, שחי החזה בכר שכר־כלי והילך ומכר, והיא ביקשה ממנו רשות לבשם עיד קבת את רחציותה של יושלים, את השבת המתוקדשת של יושלים.

ובשבת־עדקש עצמה מי "זיין תעקסר" למראות המאוד מיוחדים במוסת הרחובות באולה – מאות־שקים – יושאל – שקראים שלא ראתה ודבמתם בקיב מקום שנודמה ולא חלמה עליהם:מכבר הילדות, שקיבים בסיקה מקיב.

קלאודיה, כך כינו אותה והיה ושכניה בבחר הפיקאני שהיה מוקאן נקי מיהודים, חלוהה, והיה האחיה. "חינוקות שבשבר". כשהיו הה בת שלוש נפסר אביה והיא נותרה עם אמה האחיה הפולה. משכ גדה למיה באפיבריטיה בקיב, ובהמשה פרטית מבאה והכה לקהילה והיהודית והשתלבה בעבודה במשרדי המוכנות היהודית. שם למיה עברית ושם. במשרדי המוכנות היהודית, חשה בחלאנה של האנטישמיות. העובדים האקיאנים הביעו לה בכל דרך אפשרית, אלא שלא הצליחו לטוף את קסמה האת נאמונה היהודית. באשר הכי מים והמנה ללמד עברית האקיאנית למדוכות הב"ח ומאוחר יותר בהקבן המשר של הרב יעקב בלייך. בכל יום נסעה מבשי מגדיה שע תיים והלך ושב שעיים חוך ועל אף המאמץ הגדול לא ויתרה על ההזדמנות שניתנה לה, להמיד את צמאונה האדיר בכל מה שקשור ליהדות והיום יהודיים. בגלל מסיימותה לאמה לא פחה את הכסף הבגלל חלוחם של אמה האחיה בה לא ביקשה להרגישה והבאה את סר מיה בעבודתה עם הרב יעקב.

כמי שנבחרה באמון הכר בצרנטיל, לקחה לשבי מספר חודשים בסרטן הלבלב, שיחני הביישות הקשיים ילים, בלשון הצמצה, הודב יעקב בלייך והחזה קיבלו חלאה להחישה לישראל.

קלאודיה, ששמה והחדי וצא הזה חיה, נחנה בשורה והעשה בך מדיון ללא וכיות שלה, והבהעבודות של שר החוס, ורב אלישלי פרד, אשפוזה בבית החולים הלחשוד לשישלים הביהנים לחולים סשנים.

ורב בלייך נפגש עם שר החוס, אבריהם פרץ, והסביר לו את מצבה של וזה והיה וביקש והעיבתו לידיד הולכים ובירושלים בקיבה, כדי שיהנה מוכיות שלה בבאלחה והביהוסה. השר הסכים ביניהיים, עברה מבית החולים למשפחת שיקם והשיהנה בקשר רוח לחעודת השלה. והבירוקרטיה והבנת. רשם מיהול האוב לוטין מרק את הלחשן לחיב אלישלי פרד ולאחר השלימים בקיב ולא עדיו והתובנים על מצבה הקשה הכי מרחב ביחידה ללא של של מחם, ביקשו להכיר לשר פרץ את השיחה עם הרב בלייך האת והבחי חצו לעשר, והשובנו של השר היתה "לא היה ולא נברא". כמובן, חזה היה לא היתה שחיבית בחיסל בניה ולא רוסיה בניה ולא בחקה לביחי רשהי. הביהר אפשר להכיר מקרה כזה שאין בעקבותיו כחיי רחזה.

ובוקר אחר בטל ישראל יידיק, אף וכא שלים בקיבו, את וזה היה וזה בכיי שלך מחם והמלחמות, והשיב אחיה על כחא בלבלים הכן נבנים עמה לשער 309 בשערי המים בירושלים. והא הסביר לשר קידות כי הן יכלות להמשין מיד משפיה אך והא לא ייבא הן הצרי כלי תשרות והחת. משראו את שר הקלי על־מיה של וזה והיה, את רשמיהיה האת מיישי בשם, בגם ליבן של השקידות בהקיר 30 רקות תשרות והחת והיה בידה של וזה והיה. והיא אמחה את שמיית כיחי היתה קבה מכחא הבלבלים חיבקה את השקידה בחים ולישמה את מעי רת הקות עם שכה היהודי, ברחק שקלאודיה, כאילו היתה זו השקידה הביחראון שלה.

מיהם הקיעה לישפי צרק, וביא תמה ושיהה בשמחה בשמיה לאיל אשר נחנה לה והיא בת 58 לשיה.

וזה היה הצרעה בשקבה בחי היהים בשבניין אנשים שלחה את חה. ארחת הקודש של יושלים בישמה באהבה רבה את אבילה הב שם, את שבה הלב ויקרת והרוח" בשלך באה לבביות השבת שמם. ארך היהה לחחות לקבה מעל השפחת של משפחת שיקם "יחיי לים, יושלים, שבת קדש, שבת־קודש", ושחקן חיבקה בחיבון כאילו הבר הביחרן לשלחבה.

האחם אחרבי, קראי "השפחה", אל השכחי את וזה־ וזה עיה בת נריאלי ובילה קריב, בר נשפח, כמה אנחות לבריש. בריקים בבר חתם יחי כאחר בחיבים אחם בחיי מבה.

הדליקו נר לעילוי נשמת חוה חיה

כפרך דברי הרב הראשי של רמת־גן, הרה"ג יעקב אריאל שליט"א, במכתב הרבנים השבטי של "יבורי שעלבים, תמוז תשס"ט:

"...בעניין המיכתב שאלים, מי המסיך את משה רבנו התשובה היא שמקב"ה המסיך אותו. זה אמיתי ובטן. אלם אנו רוצים להגדיר הלכות בכישור האנושי. מי הורים שהוך את משה רבנו ובטן, משה רבנו ריכז בהישיותו את כל הנכנס ישראל, ובכנה הוא היה המסיך הראשון. שכן הוא ריכז בהישיותו את כל הנתונים הנשמתיים. ומכאן שאם רוצים לומיע את המסיכה צריך ללכת בדיוק של משה רבנו ולכך גם את כל הכנסי ארץ ישראל. שכן, הרבנים יודעים, שעיקר הביהודיות נמצא בארץ. המושג ציבור קיים רק בארץ שכן משא ציבור בקיל! ולכן, הכנסי ארץ ישראל שהם הנהגה הסרכזית, ביוצר, על כל נוהגים השונים, מולידים ביוצר לחרש את המסיכה. הם בעצם הכנסי משה רבנו.

"אדגיש ויחזה להבהיר שהבינתם הזה והוא משה רבנו בעצר מה. אבל רבותיי, אין הרבה כנסים בארץ ישראל מהסוג הזה. יש כנסים מקומיאלים יותר, שפיכים לחוג מסיים. אבל כנסו שמרכז בתוכו את הסרכז של רבני ישראל שהרבו רואה את עצמו מקומיאלי למשרד אחר או למשרד אחר, אלא רואה את עצמו הורים הסרכלי שרואה את עצמו פועה לכל הנהגים של עם ישראל – זה־הכינוס הזה. והוא בבחינת "אי לוקי ורחמים לכל בשר". אינני אומר שצריך לחרש את הכי מיכה כזה. שכר לא אכשר היה. אני מרבה על הדעיון הזה לעמוד לקראת האפשרות לכנס את רבני ארץ ישראל יחד, כדי לדון בשאלות הנדחלות של השעה עם כל הילוקי דיי עות ועם כל הנתונים השונים. אבל צריך בכל זאת מסגרת משותפת. והבחיר, לציבור בארץ אין מסגרת אחרת מסגרת כזו. ומכן, אני רואה ב"יבור" את הבחינה לכך, שבאמצעות "יבור" כן הנהיה אפשרות לעשות מסגרת רשמית. ומכן אז אי אפשר בבחינה את הנרשים השונים בתוך הציבור הדתי. המיד יהיו כאלה שבודאי לא ירצו להשתתף, אבל אפשר לכנס פעות או יותר את רוב הציבור, זה בודאי שצריך להיות. ומכן אני מבקש להחלות בקיה המזרה ביותר:

"שה אומר משה לקב"ה, משה הוא הישיש עבד מסרתנה "אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם" או "ולא תהיה עדת זה בבנן אשר אין לה רישה". רבותיי מי שמסתבל היום על הציבור הדתי בארץ – זה בנן בלי רישה. כל אחד הולך בדר רבו שלו ויש אדיראולוגיים שמשרים שכן צריך להיות, שכל אחד יבחר הלכה משלו, אינה שלנו צריך לקיים, אינה מסר כות מחייבת. אין מסגרת. כל אחד הולך בדר שרצה ורצה. על־פי שיבתנו הפלי־פי שיקל רשע ולפי עד־ חיוכו. "ותורתכ" בסילים מורגיות. להלכה אחת והא מהי תכר, להלכה אחרת אחנו מתחבר. ובאשר אנו מתקרבים ליסי האכל על תחבון בית המקדש, ליסי בין המצרים, מתבטנו להתאחד על תחבון בית המקדש הזה, של אין מסגרת. שכל אחד בוחה בחה לעצמו. הרי זה בניגוד תחבון המקדש. שכן מקדש מיהות ריכוז כל המהותה במקום אחד, כמרכז אחד, מרכז הוראה אחד. המסגרתיון יאבר בלשכת הגזית במקום שהיה מכיות הסנהדרין הלי השמיר והיא נאמנה בחמה רבה לבית ומיה הר קדש של ר' ישראל יסקי מיקם הקישה בקיב שבאשקיאנה בשלישות של תורה. השניים חיים לבדם בדירה צנועה מאוד ב"שה שקיים" של יושלים. הם הסכירו לשהות את יחי השינה שלהם היושבו עמה בכל שרץ יכלו: לדידהם מרפסת הגישה אל "כיסי השבת". ביסי שיש שעד נותרו לה בעלמא ויין, היתה עשרת שם שעה ונטאת בקיבה הבשמחה את והבצות לשבת והלכה של השני היהודים המאכלסים את המדרסה והבריסים, מארחיה שאכציה ביקשי ממנה לשבת ולנוח במרשת חולין, שחי החזה בכר שכר־כלי והילך ומכר, והיא ביקשה ממנו רשות לבשם עיד קבת את רחציותה של יושלים, את השבת המתוקדשת של יושלים.

ובשבת־עדקש עצמה מי "זיין תעקסר" למראות המאוד מיוחדים במוסת הרחובות באולה – מאות־שקים – יושאל – שקראים שלא ראתה ודבמתם בקיב מקום שנודמה ולא חלמה עליהם:מכבר הילדות, שקיבים בסיקה מקיב.

קלאודיה, כך כינו אותה והיה ושכניה בבחר הפיקאני שהיה מוקאן נקי מיהודים, חלוהה, והיה האחיה. "חינוקות שבשבר". כשהיו הה בת שלוש נפסר אביה והיא נותרה עם אמה האחיה הפולה. משכ גדה למיה באפיבריטיה בקיב, ובהמשה פרטית מבאה והכה לקהילה והיהודית והשתלבה בעבודה במשרדי המוכנות היהודית. שם למיה עברית ושם. במשרדי המוכנות היהודית, חשה בחלאנה של האנטישמיות. העובדים האקיאנים הביעו לה בכל דרך אפשרית, אלא שלא הצליחו לטוף את קסמה האת נאמונה היהודית. באשר הכי מים והמנה ללמד עברית האקיאנית למדוכות הב"ח ומאוחר יותר בהקבן המשר של הרב יעקב בלייך. בכל יום נסעה מבשי מגדיה שע תיים והלך ושב שעיים חוך ועל אף המאמץ הגדול לא ויתרה על ההזדמנות שניתנה לה, להמיד את צמאונה האדיר בכל מה שקשור ליהדות והיום יהודיים. בגלל מסיימותה לאמה לא פחה את הכסף הבגלל חלוחם של אמה האחיה בה לא ביקשה להרגישה והבאה את סר מיה בעבודתה עם הרב יעקב.

כמי שנבחרה באמון הכר בצרנטיל, לקחה לשבי מספר חודשים בסרטן הלבלב, שיחני הביישות הקשיים ילים, בלשון הצמצה, הודב יעקב בלייך והחזה קיבלו חלאה להחישה לישראל.

קלאודיה, ששמה והחדי וצא הזה חיה, נחנה בשורה והעשה בך מדיון ללא וכיות שלה, והבהעבודות של שר החוס, ורב אלישלי פרד, אשפוזה בבית החולים הלחשוד לשישלים הביהנים לחולים סשנים.

ורב בלייך נפגש עם שר החוס, אבריהם פרץ, והסביר לו את מצבה של וזה והיה וביקש והעיבתו לידיד הולכים ובירושלים בקיבה, כדי שיהנה מוכיות שלה בבאלחה והביהוסה. השר הסכים ביניהיים, עברה מבית החולים למשפחת שיקם והשיהנה בקשר רוח לחעודת השלה. והבירוקרטיה והבנת. רשם מיהול האוב לוטין מרק את הלחשן לחיב אלישלי פרד ולאחר השלימים בקיב ולא עדיו והתובנים על מצבה הקשה הכי מרחב ביחידה ללא של של מחם, ביקשו להכיר לשר פרץ את השיחה עם הרב בלייך האת והבחי חצו לעשר, והשובנו של השר היתה "לא היה ולא נברא". כמובן, חזה היה לא היתה שחיבית בחיסל בניה ולא רוסיה בניה ולא בחקה לביחי רשהי. הביהר אפשר להכיר מקרה כזה שאין בעקבותיו כחיי רחזה.

ובוקר אחר בטל ישראל יידיק, אף וכא שלים בקיבו, את וזה היה וזה בכיי שלך מחם והמלחמות, והשיב אחיה על כחא בלבלים הכן נבנים עמה לשער 309 בשערי המים בירושלים. והא הסביר לשר קידות כי הן יכלות להמשין מיד משפיה אך והא לא ייבא הן הצרי כלי תשרות והחת. משראו את שר הקלי על־מיה של וזה והיה, את רשמיהיה האת מיישי בשם, בגם ליבן של השקידות בהקיר 30 רקות תשרות והחת והיה בידה של וזה והיה. והיא אמחה את שמיית כיחי היתה קבה מכחא הבלבלים חיבקה את השקידה בחים ולישמה את מעי רת הקות עם שכה היהודי, ברחק שקלאודיה, כאילו היתה זו השקידה הביחראון שלה.

מיהם הקיעה לישפי צרק, וביא תמה ושיהה בשמחה בשמיה לאיל אשר נחנה לה והיא בת 58 לשיה.

וזה היה הצרעה בשקבה בחי היהים בשבניין אנשים שלחה את חה. ארחת הקודש של יושלים בישמה באהבה רבה את אבילה הב שם, את שבה הלב ויקרת והרוח" בשלך באה לבביות השבת שמם. ארך היהה לחחות לקבה מעל השפחת של משפחת שיקם "יחיי לים, יושלים, שבת קדש, שבת־קודש", ושחקן חיבקה בחיבון כאילו הבר הביחרן לשלחבה.

האחם אחרבי, קראי "השפחה", אל השכחי את וזה־ וזה עיה בת נריאלי ובילה קריב, בר נשפח, כמה אנחות לבריש. בריקים בבר חתם יחי כאחר בחיבים אחם בחיי מבה.